

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

IV. évfolyam, 22. szám

2014. november 3.

Nyet adó

Most úgy áll a dolog, hogy nagyon happy, mert állítólag visszavonják az internet adót és konzultációzhat az ország. Igaz, nem arról, hogy milyen adókat lehetne még visszavonni, legfeljebb arról, milyen néven legyen majd bevezetve. Azért már az is hatalmas eredmény, hogy az országos felháborodás egy lépéssel hátrébb

kényszerítette a hatalmat, bár ez talán jól is jött nekik, mert addig sem beszéltek a „Bokros-csomag” részleteiről – lehet, hogy azok még húsbavágóbbak lesznek, mint az internet adó.

Nem kellett megmagyarázni a nyugdíjasoknak, miért nem kaptak emelést, a munkavállalóknak pedig azt, hogy hány bőrt is akarnak még lenyúzni róluk. Itt van rögtön a cafetéria (nekünk VBKJ). Amikor bevezették, az volt a cél, hogy a munkáltató úgy tudjon plusz bért fizetni a munkavállalónak, hogy a járulékokat és adókat ne kelljen utána megfizetni, vagy legalább kevesebbet. De egyszer minden jó véget ér, és most már majdnem minden cafetéria elem után 30%-ot kell perkálni. Jövőre ez 50% lesz. De az igazán dühítő a dologban az az álszent duma, ami a telefonadónál, a bankolási adónál és mindenféle adónál leadtak, azaz: a szolgáltató/bank fizeti az adót, és nem háríthatja át a fogyasztóra (Persze! Majd Piroska és Nagymama falja fel a Farkast!).

Tudom, kell a pénz a költségvetésbe, hiszen tervezik az egy számjegyű szja-t. Nem mondom, hogy rossz lenne, ha 7-8%-kal több maradna nálunk, de gondoljuk csak át, igazából kinek is lenne nagyon jó. Itt jön be kébbe a régi-régi ellenségem a %.

ezetverő összeg, de egy „képviselő” (azért a zárójel, mert nem minket képviselnek, csak bólogatnak) keresetének 10%-a nekünk majd egy havi fizetés.

Jó lenne, ha ezekért is össze tudnánk fogni, és demonstrálni, hátha megtorpanásra kényszeríthetnénk a hatalmat, hogy legalább izzadjanak meg, ha még egy bőrt le akarnak venni rólunk.

Márta István

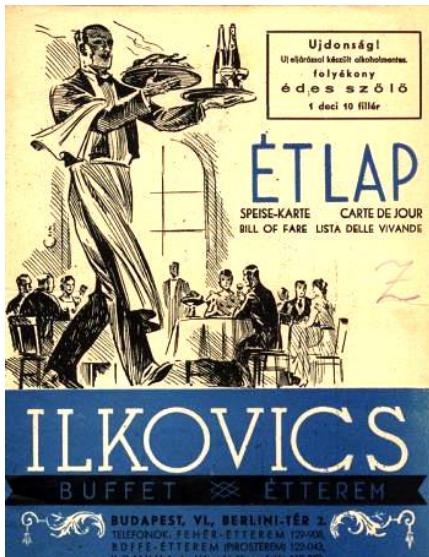
Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Béresbukta

Már évszázadokkal ezelőtt is tudták mindazok, akik embereket fogtak munkára, hogy néha adni kell a nagyon lent élőknek olyat is, ami nincs benne az alkuban. Sőt! Még azoknak is, akikkel semmiféle alknak nincs helye, mint például a cselédeknek. Néha, különösen ünnepek táján kaptak ezt-azt a földesúrtól, mert egyrészt jobb munkára serkentett, mint a deres, másrészt meg némi emberséget is érezhettek uruk felől. No meg, uram bocsá', hozzájárult az úr népe között valamilyen közösség formálásához.

Az idők során a kialakult béren túl szinte általánossá lett, hogy valamiféle pluszt kaptak a béresek, bocsánat, melósok, legyen az a bányászok szénilletéke, a téesztagok háztájija. Vagy épp az, hogy a téeszából szabad volt hazavinni a táskában ezt-azt, mondjuk mifelénk almát, a gyári melós meg elfogadta, hogy övék a gyár, ha övé lehet a villanymotor. Persze csak hallgatólagosan, megfelelő a rendszer legmélyebb filozófiájának. A lényeg így is, úgy is az volt, ha már csak annyi a rendes bér, valami jusson még a népek. És a keresetpótlás mellett valamelyest erősítsék a cég iránt lojalitást, vagyis hűséget, odaadást. Valami ilyesmin törték az agyukat az Észak-amerikai kapitalisták a múlt század hetvenes éveinek elején, és kitaláltak valami újat, persze egészen más filozófiából kiindulva.

A jenkai gyárosok azon görcsöltek, hogyan növelhetnék a melósok elkötelezettségét, mi kéne ahhoz, hogy a jól képzett emberek nem vándoroljanak el a konkurenciához, sőt, ha lehet, még jobban dolgozzanak. Arra hamar rájöttek, hogy a munkabér növelése önmagában kevés, kell még valami más is, ami nem pusztán pénzben mérhető. Ez a más különféle plusz juttatásokat jelentett, mint például az ingyenes étkeztetés, vagy éppen ajándékcsomagok, esetleg a munkába járshoz való hozzájárulás. Csakhogy, amint nálunk sem mindenkinek almára, vagy villanymotorra volt szüksége, és főleg nem akart minden téesztag, no meg a családtagjai még otthon is kapálni, így ott sem nyerte el mindenki tetszését az új adomány.

Ekkor jött az önkiszolgáló elv, választhasson a halandó az ingyen ebéd, a közlekedési hozzájárulás, netán a karácsonyi ajándékok közül, ami számára fontosabb. És természetesen a lehetőségeket is bővíteni igyekeztek, csakúgy, mint egy önkiszolgáló étteremben, kávéházban, azaz cafetériában. Így már egészen másképp festett a dolog, igen népszerűvé vált, és a kilencvenes évekre már Európa is beállt a sorba Angliával az élen. Magyarországon 1996. táján indult diadalútjára többek között a vasútnál is, hogy mára az elsovadás, vagy elsovvasztás útjára lépjen.

A magyar keresettségben Választható Béren Kívüli Juttatás névvel büszkélkedő új figura történetének korántsem minden mozzanatára lehetünk büszkék. Ami korántsem írható a VBKJ számlájára, sokkal inkább a magyar adórendszer, no meg, a magyar vállalkozói mentalitás a ludas. Az adórendszer azért, mert valóban túl vagyunk adóztatva, hogy szja, különböző hozzájárulások, áfa, vagy éppen különadó formájában, ebből a szempontból oly mindegy. Hasonlóképpen a vállalkozások, különösen, ha a munkabér árára gondolunk, magyarul nagyon sokba kerülünk a cégnek, ha törvényesen foglalkoztatnak bennünket. Ez a kisebb vállalkozásokat arra ösztönözte, hogy munkaszerződés módosítással csökkentették alkalmazottaik bérét, és kb. a csökkenés nettó értékét adták béren kívüli juttatásként.

Ha a mostanában körvonalazódó jövő évi adótörvények nyomán ténylegesen a halál útjára lép a magyar cafetéria rendszere, azon kollégák körében, akik részesültek ilyenben, jelentős keresetcsökkenést okoz majd. És sajnos komolyabb béremelés nyomokban sem látszik sehol, ott végképp nem, ahol illene majd bérként visszaadni, amit cafetéria címén pár éve elvettek. Ahol pedig a plusz juttatás valóban plusz volt, mint például a vasúton, tovább erodálja az alkalmazottak közösségét, visszavetve a munkáltató iránti elkötelezettséget. Ugyanakkor a költségvetés is kárát látja majd, hiszen a pluszt elköltöttük, ahol tovább adóztunk, és ráadásul ott költöttünk, ahol a gazdaságirányítás jónak látta. A fizetésünkben másutt fogunk, és kevesebbet költeni, már ha lesz miből. És nem biztos, hogy jobban fogjuk szeretni a munkahelyünket.

Összefoglalva nem jó, ha elveszik a béres karácsonyi buktáját, mert ki tudja, lehet, hogy még aratáskor is emlékezni fog rá.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

TÍPUSHIBA

Isten megteremté Ádámot, és így szól hozzá:

– Ádám! Teremtettem neked agyat, hogy tudj gondolkodni, és teremtettem neked nemi szervet, hogy tudj szaporodni.

És Ádám ujjongani kezd, ám ekkor újra megszólal az Úr:

– Azt viszont tudnod kell, hogy egy kicsit kevesebb vért öntöttem beléd, így a két funkció egyszerre nem működik...

VÁRD KI A VÉGÉT

Két barlangász sétál a hegyekben. Egyszer csak az egyikük belezuhan egy szakadékba. A barátja utána kiállt:

– Hogy vagy, élsz még?

– Igen!

– Nem fáj semmi?

– Nem!

– Nem tört el semmi?

– Nem!

– Húhh, tiszta mázlista vagy! Akkor mász ki és menjünk tovább!

– Hé, várj már egy kicsit, még nem értem le az aljára...

Balogh Attila